

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (tretia komora)

z 15. marca 2012*

„Autorské práva a súvisiace práva — Smernica 2006/115/ES — Články 8 a 10 — Pojem ‚používateľ a ‚verejný prenos‘ — Vysielanie zvukových záznamov prostredníctvom televíznych alebo rádiových prijímačov umiestnených v hotelových izbách“

Vo veci C-162/10,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím High Court (Commercial Division) (Írsko) z 23. marca 2010 a doručený Súdnemu dvoru 7. apríla 2010, ktorý súvisí s konaním:

Phonographic Performance (Ireland) Limited

proti

Írsku,

Attorney General,

SÚDNY DVOR (tretia komora),

v zložení: predseda tretej komory K. Lenaerts, sudcovia J. Malenovský (spravodajca), E. Juhász, G. Arestis a T. von Danwitz,

generálna advokátka: V. Trstenjak,

tajomník: A. Impellizzeri, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 7. apríla 2011,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- Phonographic Performance (Ireland) Limited, v zastúpení: H. Sheehy, solicitor, za právnej pomoci J. Newman, BL,
- Írsko, v zastúpení: D. O’Hagan, splnomocnený zástupca, za právnej pomoci E. Fitzsimons a J. Jeffers, BL,
- grécka vláda, v zastúpení: G. Papadaki, M. Germani a G. Alexaki, splnomocnené zástupkyne,
- talianska vláda, v zastúpení: P. Gentili, splnomocnený zástupca,

* Jazyk konania: angličtina.

- francúzska vláda, v zastúpení: J. Gstalter, splnomocnený zástupca,
- Európska komisia, v zastúpení: J. Samnadda a S. La Pergola, splnomocnené zástupkyne,

po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 29. júna 2011,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článkov 8 a 10 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2006/115/ES z 12. decembra 2006 o nájomnom práve a výpožičnom práve a o určitých právach súvisiacich s autorskými právami v oblasti duševného vlastníctva (Ú. v. EÚ L 376, s. 28).
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi Phonographic Performance (Ireland) Limited (ďalej len „PPL“) a Írskom.

Právny rámec

Medzinárodné právo

- 3 Svetová organizácia duševného vlastníctva (WIPO) prijala v Ženeve 20. decembra 1996 zmluvu WIPO o umeleckých výkonoch a zvukových záznamoch (ďalej len „WPPT“), ako aj zmluvu WIPO o autorských právach. Tieto dve zmluvy boli schválené v mene Európskeho spoločenstva rozhodnutím Rady 2000/278/ES zo 16. marca 2000 (Ú. v. ES L 89, s. 6; Mim. vyd. 11/033, s. 208).
- 4 Podľa článku 2 písm. b), d) a g) WPPT:

„Na účely tejto zmluvy:

- b) ‚zvukový záznam‘ (fonogram) je záznam zvukov umeleckého výkonu alebo iných zvukov, alebo vyjadrenia zvukov iné ako vo forme záznamu, ktorý je súčasťou filmového alebo iného audiovizuálneho diela;

...

- d) ‚výrobca zvukového záznamu‘ je osoba alebo právny subjekt, ktorý dal podnet a zodpovedá za prvý záznam zvukov umeleckého výkonu alebo iných zvukov, alebo vyjadrenia zvukov;

...

- g) ‚verejné predvedenie‘ umeleckého výkonu alebo zvukového záznamu je prenos zvukov umeleckého výkonu alebo zvukov, alebo vyjadrenia zvukov zaznamenaných v zvukovom zázname pre verejnosť akýmkoľvek prostriedkom iným ako vysielanie. Na účely článku 15 je ‚verejné predvedenie‘ aj verejne počuteľná reprodukcia zvukov alebo vyjadrení zvukov zaznamenaných v zvukovom zázname.“

- 5 Článok 15 WPPT znie:

„1. Výkonní umelci a výrobcovia zvukových záznamov majú výhradné právo na jednorazovú spravodlivú odmenu za priame alebo nepriame využitie zvukových záznamov uverejnených na obchodné účely, na vysielanie alebo na akékoľvek verejné predvedenie.

2. Zmluvné strany môžu vo svojich vnútroštátnych právnych predpisoch ustanoviť, že jednorazovú spravodlivú odmenu uplatňuje od užívateľa buď výkonný umelec, alebo výrobca zvukového záznamu, alebo obaja. Zmluvné strany môžu vo svojich vnútroštátnych právnych predpisoch uzákoníť, aby v prípade chýbajúcej dohody medzi výkonným umelcom a výrobcom zvukového záznamu platili podmienky, podľa ktorých sa jednorazová spravodlivá odmena rozdelí medzi výkonných umelcov a výrobcov zvukových záznamov.

3. Ktorákoľvek zmluvná strana môže oznámením uloženým u generálneho riaditeľa WIPO vyhlásiť, že bude ustanovenia odseku 1 uplatňovať len v súvislosti s niektorými spôsobmi využitia, alebo že vymedzí ich uplatňovanie iným spôsobom, alebo ich nebude uplatňovať vôbec.

4. Na účely tohto článku sa zvukové záznamy, sprístupnené verejnosti drôtovými alebo bezdrôtovými prostriedkami takým spôsobom, že jednotlivci môžu mať k nim prístup z miesta a v čase, ktorý si individuálne zvolia, považujú za uverejnené na obchodné účely.“

Právo Únie

6 Podľa odôvodnení č. 5, 7 a 16 smernice 2006/115:

„(5) Autori a výkonní umelci potrebujú k výkonu svojej tvorivej činnosti primerané príjmy, ktoré sú základom pre ďalšiu tvorivú a umeleckú činnosť[,] a investície potrebné najmä na výrobu zvukových záznamov a filmov sú mimoriadne vysoké a riskantné. Možnosť zabezpečenia takéhoto príjmu a návratnosti takejto investície môže byť efektívne zaručená len pomocou primeranej právnej ochrany príslušných majiteľov práv.

...

(7) Právne predpisy členských štátov by mali byť upravené tak, aby neboli v rozpore s medzinárodnými zmluvami, na ktorých je založené autorské právo a súvisiace práva vo väčšine členských štátov.

...

(16) Členské štáty by mali mať možnosť ustanoviť širšiu ochranu pre majiteľov práv súvisiacich s autorským právom, ako sa vyžaduje v ustanoveniach tejto smernice pre oblasť verejného vysielania a spravodajstva.“

7 V článku 7 smernice 2006/115 sa uvádza:

„1. Členské štáty ustanovia pre výkonných umelcov výhradné právo povoliť alebo zakázať záznam ich výkonov.

2. Členské štáty ustanovia pre vysielacie organizácie výhradné právo povoliť alebo zakázať záznam ich vysielania, a to bez ohľadu na to, či sa tieto vysielania uskutočňujú bezdrôtovo alebo po drôte, káblom alebo pomocou družice.

3. Organizácia pre káblové šírenie nemá právo podľa odseku 2, pokiaľ iba prenáša po kábli vysielanie iných vysielacích organizácií.“

8 Článok 8 ods. 2 tejto smernice upravuje:

„Členské štáty ustanovia právo na zabezpečenie platby jedinej primeranej odmeny zo strany používateľa, ak je použitý zvukový záznam vydaný na obchodné účely alebo rozmnoženiny takéhoto zvukového záznamu k bezdrôtovému vysielaniu alebo akémukoľvek inému verejnému šíreniu [ak sa zvukový záznam vydaný na obchodné účely alebo rozmnoženina tohto zvukového záznamu použijú na rozhlasové vysielanie alebo akýkoľvek iný verejný prenos – *neoficiálny preklad*], a na zabezpečenie toho, aby sa táto odmena rozdelila medzi príslušných výkonných umelcov a výrobcov zvukových záznamov. Členské štáty môžu, ak nie je dohoda medzi výkonnými umelcami a výrobcami zvukových záznamov, ustanoviť podmienky, za ktorých sa táto odmena medzi nimi delí.“

9 Článok 10 uvedenej smernice znie:

„1. Členské štáty môžu obmedziť práva uvedené v tejto kapitole, pokiaľ ide o:

a) súkromné použitie;

...

2. Bez ohľadu na ustanovenie odseku 1 môže každý členský štát ustanoviť, pokiaľ ide o ochranu výkonných umelcov, výrobcov zvukových záznamov, vysielacích organizácií a výrobcov prvých záznamov filmov, obmedzenia takého istého druhu, aké sú ustanovené v súvislosti s ochranou autorského práva pri literárnych a umeleckých dielach.

Nútené licencie môžu byť ustanovené len v rozsahu zlučiteľnom s Rímskym dohovorom.

3. Obmedzenia uvedené v odsekoch 1 a 2 sa uplatnia iba v niektorých osobitných prípadoch, ktoré nie sú v rozpore s normálnym využívaním predmetu ochrany a neprimerane nepoškodzujú oprávnené záujmy majiteľa práv.“

10 Smernicou 2006/115 bola kodifikovaná a zrušená smernica Rady 92/100/EHS z 19. novembra 1992 o nájomnom práve a výpožičnom práve a o určitých právach súvisiacich s autorskými právami v oblasti duševného vlastníctva (Ú. v. ES L 346, s. 61; Mim. vyd. 17/001, s. 120).

11 Podľa odôvodnenia č. 9 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti (Ú. v. ES L 167, s. 10; Mim. vyd. 17/001, s. 230):

„Akákoľvek harmonizácia autorských práv a s nimi súvisiacich práv musí byť založená na vysokej úrovni ochrany, pretože tieto práva sú podstatou pre duševnú tvorbu. Ich ochrana pomáha zaistiť udržiavanie a rozvoj tvorivosti v záujme autorov, interpretov, producentov, spotrebiteľov, kultúry, priemyslu a verejnosti ako celku. Duševné vlastníctvo sa preto považuje za integrálnu súčasť vlastníctva.“

12 V článku 3 tejto smernice sa uvádza:

„1. Členské štáty poskytnú autorom výlučné právo udeliť súhlas alebo zakázať akýkoľvek verejný prenos ich diel, či po drôte alebo bezdrôtovými prostriedkami vrátane sprístupňovania ich diel verejnosti takým spôsobom, aby verejnosť k nim mala prístup z miesta a v čase, ktoré si sama zvolí.

2. Členské štáty ustanovia výlučné právo udeliť súhlas alebo zakázať sprístupňovanie verejnosti po drôte alebo bezdrôtovými prostriedkami takým spôsobom, že verejnosť má k nim prístup z miesta a v čase individuálne zvolenom:

a) pre výkonných umelcov k záznamom ich výkonov;

- b) pre výrobcov zvukových záznamov k ich zvukovým záznamom;
- c) pre výrobcov prvých záznamov filmov k originálu a k rozmnoženinám ich filmov;
- d) pre vysielajúce organizácie k záznamom ich vysielaní, či už sú tieto vysielania prenášané po drôte alebo vzduchom vrátane káblov alebo satelitu.

3. Práva uvedené v odseku 1 a 2 nezaniknú žiadnym aktom verejného prenosu alebo sprístupnenia verejnosti[,] ako je uvedené v tomto článku.“

Vnútroštátne právo

- 13 Zákon z roku 2000 o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom (Copyright and Related Rights Act 2000, ďalej len „zákon z roku 2000“) vo svojom článku 97 upravuje:

„1. S výhradou odseku 2 porušením autorského práva k zvukovej nahrávke, vysielaniu alebo káblovému programu nie je sprístupnenie zvukovej nahrávky, vysielania alebo káblového programu zvukom alebo obrazom, ak je takto sprístupnené

- a) v časti priestorov, kde sa poskytuje ubytovanie ubytovaným alebo umiestneným osobám, a
- b) ako súčasť služieb poskytovaných výlučne alebo prevažne ubytovaným alebo umiestneným osobám.

2. Odsek 1 sa nepoužije v prípade časti priestorov, na ktoré sa vzťahuje uvedený odsek, ak sa za vstup do časti priestorov, kde sa zvuková nahrávka, vysielanie alebo káblový program sprístupňuje zvukom alebo obrazom, vyberá osobitná úhrada.“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

- 14 PPL je organizácia kolektívnej správy práv zastupujúca práva výrobcov zvukových záznamov k zvukovým nahrávkam alebo zvukovým záznamom v Írsku.
- 15 Konanie vo veci samej sa týka žaloby, ktorú podala PPL proti Írsku s cieľom určenia, že Írsko tým, že prijalo a ponechalo v platnosti článok 97 zákona z roku 2000, porušilo článok 4 ZEÚ, a náhrady škody, ktorá tým vznikla.
- 16 PPL tvrdí, že z dôvodu výnimky zo zodpovednosti stanovenej v článku 97 ods. 1 zákona z roku 2000 jej prevádzkovatelia hotelov a rodinných penziónov (ďalej spoločne len „hotely“) nezaplatili primeranú odmenu za to, že v hotelových izbách v Írsku sa prostredníctvom prístrojov poskytovaných osobami zodpovednými za prevádzkovanie týchto hotelov a v rámci nimi poskytovaných služieb používajú zvukové záznamy, ktoré boli PPL postúpené v rámci licencie.
- 17 Výnimka zo zodpovednosti v prospech prevádzkovateľov hotelov, ktorí vysielajú chránené zvukové záznamy, je však v rozpore s niektorými európskymi smernicami, ktoré boli prijaté v oblasti práv súvisiacich s autorským právom a ktoré stanovujú právo výrobcov zvukových záznamov na zaplatenie primeranej odmeny, ak boli ich zvukové záznamy použité za určitých okolností.
- 18 High Court (Commercial Division) spresňuje, že konanie vo veci samej sa týka iba zvukových nahrávok alebo zvukových záznamov sprístupňovaných hosťom v hotelových izbách v Írsku, a nie v iných častiach týchto zariadení. Netýka sa ani interaktívnych prenosov alebo prenosov na vyžiadanie.

- 19 Navyše podľa vnútroštátneho súdu, ak prevádzkovateľ hotela poskytuje v izbách svojho zariadenia v Írsku televízne alebo rozhlasové prijímače a káblom alebo akoukoľvek inou technológiou prenáša do týchto prijímačov centrálny prijímaný signál, nemá prevádzkovateľ na základe článku 97 ods. 1 zákona z roku 2000 povinnosť zaplatiť primeranú odmenu výrobcovi zvukových záznamov za zvukové nahrávky vysielané prostredníctvom televízie alebo rozhlasu.
- 20 Takisto, ak prevádzkovateľ hotela umiestni do izieb svojho zariadenia iný prístroj a sprístupní svojim hosťom zvukové nahrávky vo fyzickej alebo v digitálnej forme, ktoré môžu hostia prostredníctvom tohto prístroja počúvať, nemá ani povinnosť zaplatiť výrobcovi zvukových záznamov primeranú odmenu na základe článku 97 ods. 1 zákona z roku 2000.
- 21 Okrem toho, hoci žaloba vo veci samej sa týka používania zvukových nahrávok v hotelových izbách, vnútroštátny súd uvádza, že podľa článku 97 ods. 1 zákona z roku 2000 sa takisto nevyžaduje zaplataenie primeranej odmeny za také používanie v nemocniciach, poliklinikách, liečebných zariadeniach, nápravno- výchovných ústavoch a akýchkoľvek iných podobných zariadeniach.
- 22 Vnútroštátny súd spresňuje, že zvukové nahrávky, ktoré sú predmetom tohto konania, sú zvukovými záznamami vydanými na obchodné účely.
- 23 V tejto súvislosti sa vnútroštátny súd domnieva, že Súdny dvor by vzhľadom na rozdiely medzi právami, ktoré sú chránené článkom 3 ods. 1 smernice 2001/29 a článkom 8 ods. 2 smernice 2006/115, kontext, v ktorom sa používa výraz „verejný prenos“ a cieľ príslušných ustanovení, nemusel prisúdiť pojmu „verejný prenos“ rovnaký význam ako v rozsudku zo 7. decembra 2006, SGAE (C-306/05, Zb. s. I-11519).
- 24 Za týchto okolností High Court (Commercial Division) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:
- „1. Je prevádzkovateľ hotela, ktorý poskytuje v izbách televízne alebo rozhlasové prijímače, do ktorých prenáša vysielaný signál, ‚používateľom‘, ktorý uskutočňuje ‚verejný prenos‘ zvukového záznamu, ktorý môže byť súčasťou vysielania, na účely článku 8 ods. 2 smernice 2006/115...?
 2. V prípade kladnej odpovede na prvú otázku: Ukladá článok 8 ods. 2 smernice 2006/115... členským štátom povinnosť priznať právo na primeranú odmenu od prevádzkovateľa hotela popri primeranej odmene od vysielateľa za prehrávanie zvukového záznamu?
 3. V prípade kladnej odpovede na prvú otázku: Umožňuje článok 10 smernice 2006/115... členským štátom, aby oslobodili prevádzkovateľov hotelov od povinnosti platiť ‚jedinú primeranú odmenu‘ na základe ‚súkromného použitia‘ v zmysle článku 10 ods. 1 písm. a) [tejto smernice]?
 4. Je prevádzkovateľ hotela, ktorý poskytuje v hotelovej izbe prístroj (okrem televízneho alebo rozhlasového prijímača) a zvukové záznamy vo fyzickej alebo v digitálnej forme, ktoré možno prehrávať na tomto prístroji alebo počúvať z tohto prístroja, ‚používateľom‘, ktorý uskutočňuje ‚verejný prenos‘ zvukových záznamov v zmysle článku 8 ods. 2 smernice 2006/115...?
 5. V prípade kladnej odpovede na štvrtú otázku: Umožňuje článok 10 smernice 2006/115... členským štátom, aby oslobodili prevádzkovateľov hotelov od povinnosti platiť ‚jedinú primeranú odmenu‘ na základe ‚súkromného použitia‘ v zmysle článku 10 ods. 1 písm. a)...?“

O prejudiciálnych otázkach

O prvej otázke

- 25 Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či je prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý poskytuje v izbách svojich hostí televízne alebo rozhlasové prijímače, do ktorých prenáša vysielaný signál, „používateľom“, ktorý uskutočňuje „verejný prenos“ vysielaného zvukového záznamu v zmysle článku 8 ods. 2 smernice 2006/115.
- 26 Najskôr treba pripomenúť, že podľa článku 8 ods. 2 smernice 2006/115 členské štáty ustanovia právo na zabezpečenie platby primeranej a jedinej odmeny zo strany používateľa, ak sa zvukový záznam vydaný na obchodné účely alebo rozmnoženina tohto zvukového záznamu použijú na rozhlasové vysielanie alebo akýkoľvek iný verejný prenos.
- 27 Z tohto ustanovenia vyplýva, že ten, kto používa zvukový záznam na účely rozhlasového vysielania alebo verejného prenosu, sa musí považovať za „používateľa“ v zmysle uvedeného ustanovenia.
- 28 Za týchto podmienok treba posúdiť, či v takej veci, o akú ide v konaní pred vnútroštátnym súdom, ide o „verejný prenos“.
- 29 Pokiaľ ide o pojem „verejný prenos“ v zmysle článku 8 ods. 2 smernice 92/100, ktorá bola kodifikovaná smernicou 2006/115, Súdny dvor v bode 76 rozsudku z 15. marca 2012, SCF (C-135/10), rozhodol, že tento pojem vyžaduje individuálne posúdenie. To isté platí aj v prípade identity používateľa a otázky používania predmetného zvukového záznamu (pozri rozsudok SCF, už citovaný, bod 78).
- 30 Súdny dvor navyše spresnil, že na účely takého posúdenia treba zohľadniť viacero dodatočných kritérií, ktoré nie sú samostatné a sú navzájom závislé. Preto ich treba uplatňovať tak jednotlivo, ako aj vo vzájomnej súvislosti, keďže je zrejmé, že v rôznych konkrétnych situáciách môžu mať veľmi premenlivú intenzitu (pozri rozsudok SCF, už citovaný, bod 79).
- 31 Spomedzi týchto kritérií Súdny dvor po prvé zdôraznil nezastupiteľnú úlohu používateľa. Tento používateľ totiž uskutočňuje prenos, ak s vedomím dôsledkov svojho konania sprostredkúva svojim zákazníkom prístup k rádiovému vysielaniu obsahujúcemu chránené dielo. Bez tohto zásahu by totiž títo zákazníci nemohli v zásade počúvať vysielané dielo, hoci sa nachádzajú vnútri oblasti pokrytej uvedeným vysielaním (pozri rozsudok SCF, už citovaný, bod 82).
- 32 Po druhé Súdny dvor už spresnil niektoré prvky, ktoré sú vlastné pojmu verejný.
- 33 V tejto súvislosti sa Súdny dvor domnieva, že pojem „verejný“ pozostáva z neurčitého počtu potenciálnych adresátov a zahrnuje celkom významný počet osôb (pozri v tomto zmysle rozsudok SCF, už citovaný, bod 84).
- 34 Predovšetkým, pokiaľ ide o „neurčitú“ povahu pojmu verejný, Súdny dvor pripomenul, že v súlade s definíciou pojmu „verejný prenos“ v slovníku WIPO, ktorý hoci nemá právnu silu, prispieva k výkladu pojmu verejný, ide o „sprístupnenie diela... akýmkoľvek spôsobom osobám vo všeobecnosti, teda nielen konkrétnym jednotlivcom patriacim k uzavretej skupine“ (pozri rozsudok SCF, už citovaný, bod 85).
- 35 Následne, pokiaľ ide o kritérium týkajúce sa „celkom významného počtu osôb“, Súdny dvor na jednej strane spresnil, že jeho účelom je poukázať na to, že pojem verejný obsahuje určitú prahovú hodnotu *de minimis*, na základe ktorej je z tohto pojmu vylúčená skupina dotknutých osôb, ktorá je veľmi malá, ba dokonca bezvýznamná (pozri rozsudok SCF, už citovaný, bod 86). Na druhej strane na účely určenia tohto počtu treba zohľadniť kumulatívne účinky vyplývajúce zo sprístupňovania diel

potenciálnym adresátom. V tejto súvislosti je nielen relevantné, koľko osôb má paralelne prístup k tomu istému dielu, ale takisto treba vedieť, koľko z týchto osôb má postupne prístup k tomuto dielu (pozri rozsudok SCF, už citovaný, body 86 a 87).

- 36 Po tretie Súdny dvor rozhodol, že ak odplatná povaha „verejného prenosu“ v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29 nie je irelevantná, potom to platí o to viac v prípade existencie práva na primeranú odmenu podľa článku 8 ods. 2 smernice 2006/115, ktoré má v podstate hospodársku povahu a ktorým disponujú výkonní umelci a výrobcovia zvukových záznamov (pozri v tomto zmysle rozsudok SCF, už citovaný, body 88 a 89).
- 37 Podľa Súdneho dvora sa tak naznačuje, že verejnosť, ktorej je určený prenos, jednak predstavuje cieľovú skupinu používateľa a jednak je určitým spôsobom prijímateľom jeho prenosu, a nie je „zachytená“ náhodou (pozri rozsudok SCF, už citovaný, bod 91).
- 38 Najmä vzhľadom na tieto kritériá a v súlade s individuálnym posúdením, aké bolo konštatované v bode 29 tohto rozsudku, treba posúdiť, či v takej veci ako v prejednávacom prípade prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý poskytuje v izbách televízne alebo rozhlasové prijímače, do ktorých prenáša vysielaný signál, uskutočňuje verejný prenos v zmysle článku 8 ods. 2 smernice 2006/115.
- 39 Hoci vnútroštátnym súdom v zásade prináleží určiť, či je to tak aj v osobitnom prípade, a v tejto súvislosti vykonať konečné posúdenie všetkých skutkových okolností, treba konštatovať, že pokiaľ ide o konanie vo veci samej, Súdny dvor má k dispozícii všetky prostriedky nevyhnutné na posúdenie toho, či ide o uvedený verejný prenos.
- 40 Najskôr treba uviesť, že v situácii, ktorou sa zaoberá vnútroštátny súd, keď prevádzkovateľ hotelového zariadenia poskytuje v izbách svojich hostí televízne alebo rozhlasové prijímače, do ktorých prenáša vysielaný signál, tak ako vo veci, v ktorej bol vyhlásený už citovaný rozsudok SGAE (bod 42), hoci sa hostia takého hotelového zariadenia nachádzajú v zóne, ktorá je pokrytá signálom prenášajúcim zvukové záznamy, môžu počúvať zvukové záznamy len vďaka úmyselnému zásahu tohto prevádzkovateľa. Jeho úloha je tak v zmysle bodu 31 tohto rozsudku nezastupiteľná.
- 41 Ďalej, pokiaľ ide o hostí hotelového zariadenia, akými sú hostia, o ktorých ide vo veci samej, treba uviesť, že hostia takého hotelového zariadenia predstavujú neurčitý počet potenciálnych adresátov, keďže prístup týchto hostí k službám uvedeného zariadenia v zásade vyplýva z vlastného výberu, ktorý uskutočnil každý hosť, a je obmedzený iba kapacitou predmetného zariadenia. V takom prípade ide teda o „osoby vo všeobecnosti“ v zmysle bodu 34 tohto rozsudku.
- 42 Navyše v súlade s bodom 33 tohto rozsudku, pokiaľ ide o význam počtu potenciálnych adresátov, treba uviesť, že Súdny dvor už rozhodol, že hostia hotelového zariadenia predstavujú celkom významný počet osôb, takže sa musia považovať za verejnosť (pozri rozsudok SGAE, už citovaný, bod 38).
- 43 Napokon, pokiaľ ide o odplatnú povahu, aká sa uvádza v bodoch 36 a 37 tohto rozsudku, treba konštatovať, že v prejednávacom prípade môžu byť hostia hotelového zariadenia posúdení ako „cieľová skupina“ a „prijímatelia“.
- 44 Sprostredkovanie prístupu k dielu prevádzkovateľom hotelového zariadenia prostredníctvom vysielania pre jeho hostí totiž predstavuje poskytnutie dodatočnej služby, ktorá ovplyvňuje úroveň tohto zariadenia a tým aj cenu izieb (pozri v tomto zmysle rozsudok SGAE, už citovaný, bod 44). Okrem toho môže prilákať ďalších zákazníkov, ktorí majú záujem o túto dodatočnú službu (pozri analogicky rozsudok zo 4. októbra 2011, Football Association Premier League a i., C-403/08 a C-429/08, Zb. s. I-9083, bod 205).
- 45 Z toho vyplýva, že vo veci, o akú ide v konaní pred vnútroštátnym súdom, má vysielanie zvukových záznamov zo strany prevádzkovateľa hotelového zariadenia odplatnú povahu.

- 46 Z uvedených úvah vyplýva, že v takej situácii, o akú ide vo veci samej, prevádzkovateľ hotelového zariadenia uskutočňuje „verejný prenos“ v zmysle článku 8 ods. 2 smernice 2006/115.
- 47 Vzhľadom na uvedené skutočnosti treba na prvú otázku odpovedať tak, že prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý poskytuje v izbách svojich hostí televízne alebo rozhlasové prijímače, do ktorých prenáša vysielaný signál, je „používateľom“, ktorý uskutočňuje „verejný prenos“ vysielaného zvukového záznamu v zmysle článku 8 ods. 2 smernice 2006/115.

O druhej otázke

- 48 Svojou druhou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý poskytuje v izbách svojich hostí televízne alebo rozhlasové prijímače, do ktorých prenáša vysielaný signál, má popri primeranej odmene od vysielateľa povinnosť zaplatiť podľa článku 8 ods. 2 smernice 2006/115 primeranú odmenu za vysielanie zvukových záznamov.
- 49 Najskôr treba pripomenúť, že Súdny dvor, pokiaľ ide o pojem „verejný prenos“ v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29, už spresnil, že prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý uskutočňuje verejný prenos, sprístupňuje chránené dielo novej časti verejnosti, t. j. verejnosti, ktorú autor chráneného diela nezohľadnil, keď povolil jeho používanie prostredníctvom pôvodného verejného prenosu (pozri v tomto zmysle rozsudok SGAE, už citovaný, body 40 a 42).
- 50 Je potrebné zdôrazniť, že segment „nová časť verejnosti“, ktorý vyplýva z judikatúry citovanej v predchádzajúcom bode, musí byť takisto zohľadnený v rámci uplatnenia článku 8 ods. 2 smernice 2006/115.
- 51 Pokiaľ však prevádzkovateľ hotelového zariadenia prenáša vysielaný zvukový záznam do izieb svojich hostí, potom používa tento zvukový záznam samostatne a prenáša ho verejnosti, ktorá je odlišná a dodatočná vo vzťahu k verejnosti, ktorej je určený pôvodný prenos. Okrem toho v prípade tohto prenosu uvedený prevádzkovateľ, ako bolo konštatované v bode 45 tohto rozsudku, má hospodárske výhody nezávislé od výhod, ktoré získava vysielateľ alebo výrobca zvukových záznamov.
- 52 Prevádzkovateľ hotelového zariadenia je preto v takom prípade povinný zaplatiť podľa článku 8 ods. 2 smernice 2006/115 popri primeranej odmene od vysielateľa primeranú odmenu za prenos tohto zvukového záznamu.
- 53 Vzhľadom na to nemôže uspieť tvrdenie Írska, podľa ktorého zo slov „alebo“ a „jediná“ uvedených v článku 8 ods. 2 smernice 2006/115 vyplýva, že prevádzkovateľ hotela nemusí zaplatiť odmenu za verejný prenos zvukových záznamov, keď už primeranú odmenu za používanie týchto zvukových záznamov v jeho vysielaní zaplatil rozhlasový vysielateľ.
- 54 Použitím slova „jediná“ v tomto ustanovení chcel normotvorca Únie zdôrazniť, že členské štáty nemajú povinnosť stanoviť, aby používateľ zaplatil viaceré rôzne odmeny za ten istý verejný prenos, takže táto jediná odmena, ako jasne vyplýva z druhej vety tohto ustanovenia, sa rozdelí medzi rôznych príjemcov primeranej odmene, akými sú výkonní umelci a výrobcovia zvukových záznamov. Pokiaľ ide o priraďovaciu spojku „alebo“, ktorá sa nachádza v slovnom spojení „k bezdrôtovému vysielaniu alebo akémukoľvek inému verejnemu šíreniu [na rozhlasové vysielanie alebo akýkoľvek iný verejný prenos – *neoficiálny preklad*]“, túto spojku treba vykladať v tom zmysle, že odmena sa má zaplatiť tak v prípade vysielania, ako aj v prípade verejného prenosu.
- 55 Vzhľadom na uvedené skutočnosti treba na druhú otázku odpovedať tak, že prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý poskytuje v izbách svojich hostí televízne alebo rozhlasové prijímače, do ktorých prenáša vysielaný signál, má popri primeranej odmene od vysielateľa povinnosť zaplatiť podľa článku 8 ods. 2 smernice 2006/115 primeranú odmenu za vysielanie zvukových záznamov.

O štvrtej otázke

- 56 Svojou štvrtou otázkou, ktorú treba skúmať v treťom rade, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý neposkytuje v izbách svojich hostí televízne ani rozhlasové prijímače, ale poskytuje iný prístroj, ako aj zvukové záznamy vo fyzickej alebo v digitálnej forme, ktoré možno vysielat' alebo počúvať prostredníctvom tohto prístroja, je „používateľom“, ktorý uskutočňuje „verejný prenos“ zvukového záznamu v zmysle článku 8 ods. 2 smernice 2006/115.
- 57 Za týchto okolností Súdny dvor musí preskúmať, či si úvahy, ktoré sú základom jeho odpovede na prvú otázku, zachovávajú svoju relevantnú povahu aj v prípade, že prevádzkovateľ hotelového zariadenia poskytuje svojim hosťom iný prístroj než televízny alebo rozhlasový prijímač a zvukové záznamy vo fyzickej alebo v digitálnej forme, ktoré možno vysielat' alebo počúvať prostredníctvom tohto prístroja.
- 58 V tejto súvislosti treba uviesť, že pojem „verejný prenos“, ktorý sa nachádza v článku 8 ods. 2 smernice 2006/115, sa má vykladať vo svetle rovnocenných pojmov obsiahnutých najmä vo WPPT a tak, aby bol zlučiteľný s týmito pojmami, pričom sa takisto zohľadní kontext, v ktorom sa používajú, a ciele sledované príslušnými ustanoveniami dohovorov (pozri rozsudok SCF, už citovaný, bod 55).
- 59 Článok 2 písm. g) WPPT týkajúci sa verejného prenosu a odkazujúci na článok 15 tejto zmluvy však spresňuje, že uvedeným pojmom sa rozumie aj verejne počutelná reprodukcia zvukov alebo vyjadrení zvukov zaznamenaných na zvukovom zázname.
- 60 Za týchto okolností sa pojem „verejný prenos“ uvedený v článku 8 ods. 2 smernice 2006/115 má vykladať v tom zmysle, že sa ním rozumie aj verejne počutelná reprodukcia zvukov alebo vyjadrení zvukov zaznamenaných na zvukovom zázname.
- 61 Tento záver je podporený samotným znením článku 8 ods. 2 smernice 2006/115, ktorý spresňuje, že sa týka „akéhokoľvek“ verejného prenosu, teda akejkolvek predstaviteľnej a uskutočniteľnej formy prenosu.
- 62 Prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý poskytuje v izbách svojich hostí televízne alebo rozhlasové prijímače, ako aj zvukové záznamy vo fyzickej alebo v digitálnej forme, ktoré možno vysielat' alebo počúvať prostredníctvom tohto prístroja, však poskytuje oba prvky umožňujúce verejne počutelnú reprodukciu zvukov alebo vyjadrení zvukov zaznamenaných na týchto zvukových záznamoch a nosičoch týchto zvukov alebo vyjadrení zvukov, teda zvukových záznamov.
- 63 Táto forma prenosu preto patrí do pôsobnosti článku 8 ods. 2 smernice 2006/115, ktorá bola vyložená vo svetle článku 2 písm. g) WPPT v spojení s článkom 15 WPPT.
- 64 Keďže štvrtá otázka, ako vyplýva z bodu 57 tohto rozsudku, sa odlišuje od prvej otázky, iba pokiaľ ide o formu prenosu zvukových záznamov, možno z toho vyvodit', že pokiaľ ide o prevádzkovateľa, ako aj jeho hostí, zdá sa, že v rámci týchto dvoch otázok ide o toho istého prevádzkovateľa a tých istých hostí.
- 65 Preto možno predpokladať, že jednak prevádzkovateľ tohto hotelového zariadenia sa má považovať za „používateľa“ v zmysle článku 8 ods. 2 smernice 2006/115 a jednak hostia tohto zariadenia sa majú považovať za „verejnú“ v zmysle tohto ustanovenia, pokiaľ by osobitný prvok nevedol Súdny dvor k prijatiu iného záveru.
- 66 V tejto súvislosti treba posúdiť, či osobitná forma prenosu prostredníctvom prístroja, ako aj zvukových záznamov vo fyzickej alebo v digitálnej forme, ktoré možno vysielat' alebo počúvať prostredníctvom tohto prístroja, môže viesť k rozdielnemu záveru, než bol prijatý v bode 40 tohto rozsudku.

- 67 O taký prípad však nejde. Keďže prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý umiestni do izieb svojho hotela také prístroje a vysiela uvedené zvukové záznamy, týmto spôsobom poskytuje svojim hosťom obidva potrebné prvky, ktoré im umožňujú využívať predmetné diela, z toho vyplýva, že hostia by bez jeho zásahu nemali k týmto zvukovým záznamom prístup. Preto je jeho úloha nezastupiteľná.
- 68 Keďže neexistuje akýkoľvek ďalší osobitný prvok, ktorý by bolo potrebné preskúmať, treba dospieť k záveru, že v takej situácii, o akú ide v konaní vo veci samej, došlo k uskutočneniu „verejného prenosu“ zvukového záznamu v zmysle článku 8 ods. 2 smernice 2006/115.
- 69 Vzhľadom na uvedené skutočnosti treba na štvrtú otázku odpovedať tak, že prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý neposkytuje v izbách svojich hostí televízne ani rozhlasové prijímače, ale poskytuje iný prístroj, ako aj zvukové záznamy vo fyzickej alebo v digitálnej forme, ktoré možno vysielať alebo počúvať prostredníctvom tohto prístroja, je „používateľom“, ktorý uskutočňuje „verejný prenos“ zvukového záznamu v zmysle článku 8 ods. 2 smernice 2006/115. Má preto povinnosť zaplatiť za prenos uvedených zvukových záznamov „primeranú odmenu“ v zmysle tohto ustanovenia.

O tretej a piatej otázke

- 70 Svojou treťou a piatou otázkou, ktoré treba skúmať spoločne, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či článok 10 ods. 1 písm. a) smernice 2006/115, ktorý stanovuje obmedzenie práva na primeranú odmenu upravenú v článku 8 ods. 2 tejto smernice v prípade, že ide o „súkromné použitie“, umožňuje členským štátom oslobodiť prevádzkovateľa hotelového zariadenia, ktorý uskutočňuje „verejný prenos“ zvukového záznamu v zmysle článku 8 ods. 2 uvedenej smernice, od povinnosti zaplatiť takú odmenu.
- 71 Najskôr treba spresniť, ako uviedla generálna advokátka v bode 153 svojich návrhov, že na účely určenia, či sa prevádzkovateľ takého zariadenia môže dovoliť obmedzenia z dôvodu „súkromného použitia“ v zmysle článku 10 ods. 1 písm. a) smernice 2006/115, nie je relevantné to, či má súkromný charakter používanie diela hosťami hotelového zariadenia, ale to, či má súkromný charakter používanie zo strany samotného prevádzkovateľa.
- 72 „Súkromné použitie“ chráneného diela, ktorého verejný prenos uskutočnil jeho používateľ, však má rozpornú povahu, keďže „verejný“ sa významovo javí ako „nie súkromný“.
- 73 V prípade verejného prenosu v zmysle článku 8 ods. 2 smernice 2006/115 sa preto obmedzenie z dôvodu „súkromného použitia“ v zmysle článku 10 ods. 1 písm. a) uvedenej smernice nemôže uplatniť.
- 74 Taký výklad však nemôže zbaviť toto ustanovenie potrebného účinku. Toto ustanovenie si totiž zachováva širší rozsah pôsobnosti tým, že sa týka iných použití než verejného prenosu, ako napríklad „záznamu“ v zmysle článku 7 tejto smernice.
- 75 Navyše to, že používateľ by využil obmedzenie upravené v článku 10 ods. 1 písm. a) smernice 2006/115 v prípade, že uskutočňuje prenos, o ktorý ide vo veci samej, by bolo v rozpore s článkom 10 ods. 3 tejto smernice, podľa ktorého sa toto obmedzenie uplatní iba v niektorých osobitných prípadoch, ktoré nie sú v rozpore s obvyklým využívaním diela alebo iného predmetu ochrany a neprimerane nepoškodzujú oprávnené záujmy majiteľa práv.
- 76 Taký výklad by totiž zbavoval používateľa povinnosti zaplatiť primeranú odmenu za formy používania diela, ktoré zodpovedajú jeho obchodnej činnosti, čím by boli neprimerane poškodené oprávnené záujmy výkonných umelcov, ktoré sú chránené konkrétne prostredníctvom práva na primeranú odmenu.

77 Vzhľadom na uvedené skutočnosti treba na tretiu a piatu otázku odpovedať tak, že článok 10 ods. 1 písm. a) smernice 2006/115, ktorý stanovuje obmedzenie práva na primeranú odmenu upravenú v článku 8 ods. 2 tejto smernice v prípade, že ide o „súkromné použitie“, neumožňuje členským štátom oslobodiť prevádzkovateľa hotelového zariadenia, ktorý uskutočňuje „verejný prenos“ zvukového záznamu v zmysle článku 8 ods. 2 uvedenej smernice, od povinnosti zaplatiť takú odmenu.

O trovách

78 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (tretia komora) rozhodol takto:

1. **Prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý poskytuje v izbách svojich hostí televízne alebo rozhlasové prijímače, do ktorých prenáša vysielaný signál, je „používateľom“, ktorý uskutočňuje „verejný prenos“ vysielaného zvukového záznamu v zmysle článku 8 ods. 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2006/115/ES z 12. decembra 2006 o nájomnom práve a výpožičnom práve a o určitých právach súvisiacich s autorskými právami v oblasti duševného vlastníctva.**
2. **Prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý poskytuje v izbách svojich hostí televízne alebo rozhlasové prijímače, do ktorých prenáša vysielaný signál, má popri primeranej odmene od vysielateľa povinnosť zaplatiť podľa článku 8 ods. 2 smernice 2006/115 primeranú odmenu za vysielanie zvukových záznamov.**
3. **Prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý neposkytuje v izbách svojich hostí televízne ani rozhlasové prijímače, ale poskytuje iný prístroj, ako aj zvukové záznamy vo fyzickej alebo v digitálnej forme, ktoré možno vysielat' alebo počúvať prostredníctvom tohto prístroja, je „používateľom“, ktorý uskutočňuje „verejný prenos“ zvukového záznamu v zmysle článku 8 ods. 2 smernice 2006/115. Má preto povinnosť zaplatiť za prenos uvedených zvukových záznamov „primeranú odmenu“ v zmysle tohto ustanovenia.**
4. **Článok 10 ods. 1 písm. a) smernice 2006/115, ktorý stanovuje obmedzenie práva na primeranú odmenu upraveného v článku 8 ods. 2 tejto smernice v prípade, že ide o „súkromné použitie“, neumožňuje členským štátom oslobodiť prevádzkovateľa hotelového zariadenia, ktorý uskutočňuje „verejný prenos“ zvukového záznamu v zmysle článku 8 ods. 2 uvedenej smernice, od povinnosti zaplatiť takú odmenu.**

Podpisy